

To nye Viser.

Singuttens Frieri.

(Gammel bekjendt Melodi.)

Nu er det kommen i mine Tanter
Alt vilde lede mig op en Ben;
Ja ud paa Søen jeg monne vanke,
Der havde jeg mangen fornøilig Stund.
Alt hen til Bergen jeg vilde seile,
Der saa jeg Piger saa tyk som Sand;
Jeg ønsker at jeg var deres Lige,
Og at jeg var udaf samme Stand.

Jeg gik og skued' paa disse Piger,
Min Glæde den var usigelig.
Jeg til min Staldbroder monne sige
Alt disse Piger behager mig.
Der ser jeg En, som er over Alle,
Gid hun blev med mig til Finjans Land;
Jeg vilde gjerne med hende tale,
Men her paa Gaden gaar det ei an.

V box 24:710

En Torsdags Aften jeg gik og tænkte;
En Fredags Aften saa kom jeg did;
Jeg saa en Frier alt monne vente,
Jeg blev modtagen paa bedste Vis;
Jeg var vel fremmed og lidt undselig,
Men enda voved jeg ligefrem,
Jeg haaber, at jeg kan firere,
Jeg maa vel tro at det kan gaa an! —

Vakkre Flitte, Du maa ei tvivle,
Thi jeg er opfødt i Finjans Land;
Ja Finjans Land har jeg allertjærest,
Der hvor jeg vanler og hvor jeg faer.
At naar Du bare, min vakkre Flitte,
Vil blive med mig til Finjans Skov;
Jeg vil ei ønske mig større Lykke,
At gid vi bare alt var ihop.

Dg er det Sandhed som Du siger,
At Du er Finne og er saa fin;
Gud hjælpe mig da, som Dig her lover
At sove sødt udi Armen Din.
Hvorledes agter Du Dig at leve,
Ja allerhelst med Din norske Mø;
For deres Mad kan jeg ikke æde,
Gud give mig heller det tørre Brød.

I Finjans Skove skal du ei svelte,
Men leve der udi godt Forsyn;
Ja udi Panden der skal Du smelte,
Det Bjørneskæg udi Isterbin,
Dg dyppe det i den sure Panten,
Som vorer der baade Dag og Nat;
Dg æde Kjernegraut og Museskumper
Dg have Gjæstebud til hver Dag.

At have Gjæstebud var vel galant,
Men det er kostbart at leve saa,
Det faar vel være for mig det samme,
Naar jeg kun faar det hvert Fjerdingaar.
Jeg frygter mest for den Vinterkulden,
Thi jeg er født udi varme Hus;
Dg mine Klæder er alt for tynde,
At leve der udi Sne og Slud.

Paa Finjans Skove skal Du ei fryse,
Ei heller mister Du Hilsen Din,
Thi under Bjørnfælden skal Du smygge,
Dg sove sødt udi Armen min!
Ja Lappstindstrøien og Bjørnekjolen
Ja Hensdyrsokker og Elskindsko;
Dg Næverumpe som Ring om Halsen,
Det bruger Fingubben hvor han bor.

Ja attehundred og femten skreven
Den første Juni ved Klokken fem,
Da kom jeg hjem med min vakkre Flitte,
Fra Norges Grændser til Finland hen;
Ja attehundrede og femten skreven,
Da kom jeg hjem til mit Fødeland;
Da kom jeg hjem til de grønne Lunde,
Som speiler sig i det klare Vand.

Dg al den Glæde som er mig pyret,
Det er umuligt at tale om;
Da kom de frem mine fire Søstre,
De vare staferet fra Trop til Taa;
Paa deres Maade saa var de fine,
Men da de kom hen til Fli ken min,
Da blev de jotte, da blev de stygge,
Da blev de værre end Skovens Dyr.

En ny lystig Kjærlighedsvisse.

Mel. Jeg ved vel hvor der stander et Slot.

1. En stjerneklar Aften i Nolligheds Lund spadsered' jeg
blandt Blomsterne skønne, Jeg taus af Forundring stod
stille en Stund og hørte paa Nattegalstemme.

2. Imens jeg spadsered' og vandred' omkring Dg tænkte
paa Herrens Velgjerning, Som skabte saa mange velgjørende
Ting Til Fryd for Enhver i sin Næring.

3. Jeg pludselig hørte en kvindelig Røst, som med hen-
rykkende Stemme; Den Stemme kom fra yndeslydt Bryst;
Thi vil jeg min Sandhed fremsende.

4. Hun sad ved en Kilde med Roser i Haand, Hun
saa op til Himlen med Smerte: O naadig' Gud Fader!
Du lindre det Baand, Som ligger saa tungt paa mit Hjerte.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

5. Jeg gik saa frimodig til Jomfruen hen Og sagde til hende: Min Pige! Tillader De mig at være Deres Ven, Jeg synes De kan være min Pige.

6. Med Taarer i Øiet hun svarede mig: Det kan jeg slet ikke min Herre! Vil De mig adlyde, saa gaa Deres Vej Og lad mig alene kun være.

7. Jeg stod da lidt stille, betænkte mig, Mens Blodet i mig monne strømme, Hvad monne vel skade den Jomfru saa sin, Imens hun vil være saa ene.

8. Har De nogen Fader eller Moder paaftand, Har De nogen Søssend' ilive? Har De nogen Elsker i dette vort Land? Besvar mig da dette min Pige!

9. Hun blev ved min Tale saa bleg som et Lig Og saa op til Himlen og sukked: O naadige Herre, jeg sigte skal dig, Hvorfor jeg mit Hoved maa bukke.

10. Min Fader er druknet udi dette Vand, Min Moder hun sørged' saa saare: Derfor maa jeg leve saa kummerlig hen Og fælde de modige Taarer.

11. En Broder jeg havde, som ogsaa forsvandt, Han seiled' paa Bølgen den grumme; Syv Aar er det siden jeg talte med ham, Intet Brev jeg monne bekomme.

12. En Elsker jeg havde, som ogsaa forsvandt, Hans Fader det ei kunde lide; Thi sendte han hannem i fremmede Land, For vi fra hinanden skuld' blive.

13. Hvad hedte den Elsker, som utro saa var? Svar mig paa dette min Pige; Sig mig af hvad Herkomst han var? Kan Du mig det hastelig sige.

14. Hertug Carl saa hedte hans Fader paaftand Og Sønnen hedte Ludvig med Ære. Tre Aar er det siden jeg talte med ham, Gud ved om jeg ser hannem mere.

15. Jeg stod da lidt stille, betænkende mig, Mens Blodet mon flyde med Varme. O yndige Lise! o er det da dig? Kom hid i din Ludvigs Arme!

16. Saa blev da den Pige saa inderlig glad, Dermed ogsaa Ludvig tillige, Fordi han nu saa sit Døste opfyldt Og fandt der sin elskede Pige.